

Narodeniny

Prší. Plačú aj moje posledné nádeje. Z výkladu na mňa kývajú šaty. Ešte včera moje srdce za nimi volalo. No dnes je z neho len vyschnuté jazero, ktoré bolo ako táto kaluž. Vytiekla z môjho srdca. Moja psychická veža z nestabilných stoličiek sa práve zrútila. Ako z tých stoličiek v našej triede. Kráčam domov. Moje myšlienky stekajú prúdom vody. Ako zo strechy domu. Prečo práve ja? Prečo práve...

x

" Agáta prepáč, ale ja na tvoju zajtrajšiu oslavu nemôžem," vraví mi Helena.

" Prečo by si nemohla? Ved' preto som sa ťa už pred mesiacom pýtala či môžeš!"

Cez ďalšiu prestávku prišla za mnou Veronika.

" Vieš čo? Nooo... Proste ja v sobotu nemôžem. Mama mi včera povedala že v sobotu ideme gratulovať k mojej krsnej. "

"Tak z troch je už o dve menej...ešteže sa môžem spoľahnúť aspoň na Dianu!"

Po piatej hodine prišla aj Diana:

" Agátka, vieš, ja neviem či budem môcť prísť na tú oslavu. "

" Aha, takže už nikto mi nepríde na oslavu?! Povedzte pravdu, iste nechcete len preto, že som rómka... "

" Ale ja uvidím, podľa toho ako budem môcť. Mama chce ísť cez víkend na chalupu." Skočila mi do reči a ja som už vedela, že aj posledná nádej je preč. Slzy s hrdosťou začali hrať veľký boj. Môj rozum, ktorý sa spamätával zo šoku držal palce hrdosti, aby nepustili na svet ani jednu slzu. Nech nevidí nikto ako to bolí. A keďže moje slzy hrdosť nepustila do sveta, plakali opačným smerom. Smútkom mi zalievali srdce.

x

Kráčam ďalej po mestskej dlažbe ktorá iste zničila nie jedny opätky na ženských topánkach. Ako tieto topánky sú zničené aj moje plány. Túto dlažbu vymyslel určite nejaký chlap! Moja zlosť rastie ako potoky slz ktoré mi vytekajú z očí. Môže plakať iba nebo? Plačem aj ja. Mám pocit že prasknem ako to vajce ktoré včera moja mama použila do torty na moju oslavu. Kamarátky ma odkopli. Celý svet sa mi zdá prázdny.

Ponáhľam domov. Nechcem nikoho vidieť. V tom počujem deti ako skáču do kaluže. Presne do tej kaluže, ktorá mi pripomína moje vytečené plány. Smejú sa môjmu srdcu. Už len chvíľka. Stále rozmýšľam nad tým prečo práve ja. Prečo som sa narodila ako rómka a ľudia ma neberú ako človeka? Ved' žijem rovnako ako ostatní! Dokonca moja izba je krajšia ako izby mojich spolužiačok, ktoré som videla zatiaľ iba na fotkách. Domov ma ešte žiadna nezavolala. Myslela som, že teraz, keď prídu na moju oslavu sa všetko zmení. Že uvidia, že som ako oni.

Konečne som doma. Vyzujem premočené topánky. Zhodím tašku. Ľahnem si do postele. Plačem. Snažím sa zo seba dostať všetko zlo. Stále to nechápem. Mesiac sa chystám na oslavu a deň pred ňou zrazu nemá kto prísť. Aspoň jedna jediná kamarátka, jedna jediná. Pozerám okolo seba. Moja izba už prešla riadnymi prípravami na oslavu. Všade balóny. Prúd mojich myšlienok začal predbiehať prúd mojich sĺz. Moje myšlienky začínali byť šialené. Nezniesiem pohľad na dokonale pripravenú izbu na oslavu. Jedným pohybom zhodím celú zbierku plyšákov na zem.

"Vy budete moji spoločníci, s vami to oslávim! Plyšový macko predsa ešte nikdy nesklamal žiadneho človeka! Nie ako ľudia!" Idem do chladničky vybrať tortu. Do misiek nasypem čipsy a donesiem poháre a colu. Všetko položím na stolík v strede izby. Dookola porozkladám plyšákov a oslava môže začať. Na kamarátky sa už nehnevám, aj keď by som sa mala. Ale ja sa hnevať neviem. Ponalievala som colu do pohárov. Do každej ruky vzala jeden pohár a zagratalovala som si sama.

"Milá Agátka, k tvojim 11 narodeninám ti prajem všetko najlepšie, aby sa ti darilo, taktiež aby si mala veľa jednotiek v škole. Prajeme ti všetko najlepšie!"

"Ďakujem!" poďakovala som mojim plyšovým spoločníkom. V tom mi ako láva z očí vyleteli slzy. Uvedomila som si, že plyšová spoločníci nie sú skutoční. Zobrala som nôž a išla rozkrájať tortu. Moc sa mi to nedarilo. Kúsky torty sa rozpadali ako moje plány. Musím vymyslieť niečo veselšie.

"Špendlíky!" vykrikla som. Aj keď som cez slzy poriadne nevidela, rozbehla som sa k šuflíku. Niekde tam tie špendlíky budú. Celý šuflík som začala rozhadzovať okolo seba. Načo poriadok, však nikto nepríde! Postupne som vyhádzala všetkých šesť šuflíkov. Na spodku posledného som ich našla.

"Paráda! Idem prepichovať balóny!" vykrikla som. Zúfalo som zapichla špendlík do prvého balóna. Ten zvuk mi dal facku. Po druhej facke som si uvedomila, že to nie je dobrý nápad. Zranené srdce mi ale nedovolilo len tak sedieť. Chytila som nožničky a na drobné kúsky rozstrihala nápisy, ktoré som dva týždne zliepala dohromady. Vtom zazvoní zvonec. Spozornela som. Čo ak predsa si to rozmysleli a chceli ma prekvapiť? Čo ak prišli o deň skôr? Rozbehla som sa k telefónu pri dverách.

"Kto je?" spýtala som sa.

"Otvoríte mi? Roznášam noviny." to sú určite ony! Srdce mi začalo búchať ako keby som behala maratón. Utekala som k oknu. Moje posledné nádeje sa rozplynuli. Z vchodu vyšiel chlapík s hrkotajúcou taškou na kolieskach plnou letákov. Zrazu mi padli do oka maľovátka. Mala som ich prichystané na oslavu, že sa budeme s dievčatami maľovať. Vo filmoch to je najzábavnejšia časť správnej párty, a toto mala byť moja prvá. Zvolila som si štýl medzi šašom z cirkusu a Marfušou z Mrázika. Nech je zábava! Lenže zábava to nebola. Z mojich očí sa znova začali valiť potoky sĺz. Celá rozmazaná a opuchnutá od plaču, ústami namaľovanými ako šašo z cirkusu a lícami na ktoré by bola pyšná aj Marfuša z Mrázika som si sadla na zem, brala plné hrste čipsov a snažila ich napchať do úst.

V tom sa rozleteli dvere.

" Všetko najlepšieeeee!" Oslepil ma len blesk fotoaparátu, ktorým chcela moja mama zachytiť moment môjho prekvapenia, ako nečakane vrazila do bytu aj s mojimi spolužiačkami.

" Drahá Agátka, snád' si si nemyslela, že si takúto oslavu necháme ujst'! Aj keď sme ťa v minulosti odstrkovali, lebo si rómka, teraz to už tak nie je! Pochopili sme, že sme sa správali hlúpo. A teraz vidíme, že sme sa skutočne mýlili, aj ja chcem takúto krásnu izbu!" povedala Helena.

"Ved' ty máš rovnaké právo byť šťastná ako ostatní. Nehnevaj sa, že sme ťa oklamali a povedali, že neprídeme. Chceli sme ťa prekvapiť!" dodala Diana.

Myslím ale, že najväčšie prekvapenie mala pri pohľade na mňa moja mama. Ale môže sa na mňa hnevať? Ved' mám narodeniny!

Marianna Ibrahim, 11 ročná

I. miesto, kategória II. A

Základná umelecká škola Ladislava Mokrého, Moyzesova 1737/22, 955 01 Topoľčany